

บทที่ 1

สาธารณรัฐประชาชนจีน

เมืองหลวง : ปักกิ่ง

ประชากร : 1,035 ล้านคน (1985)

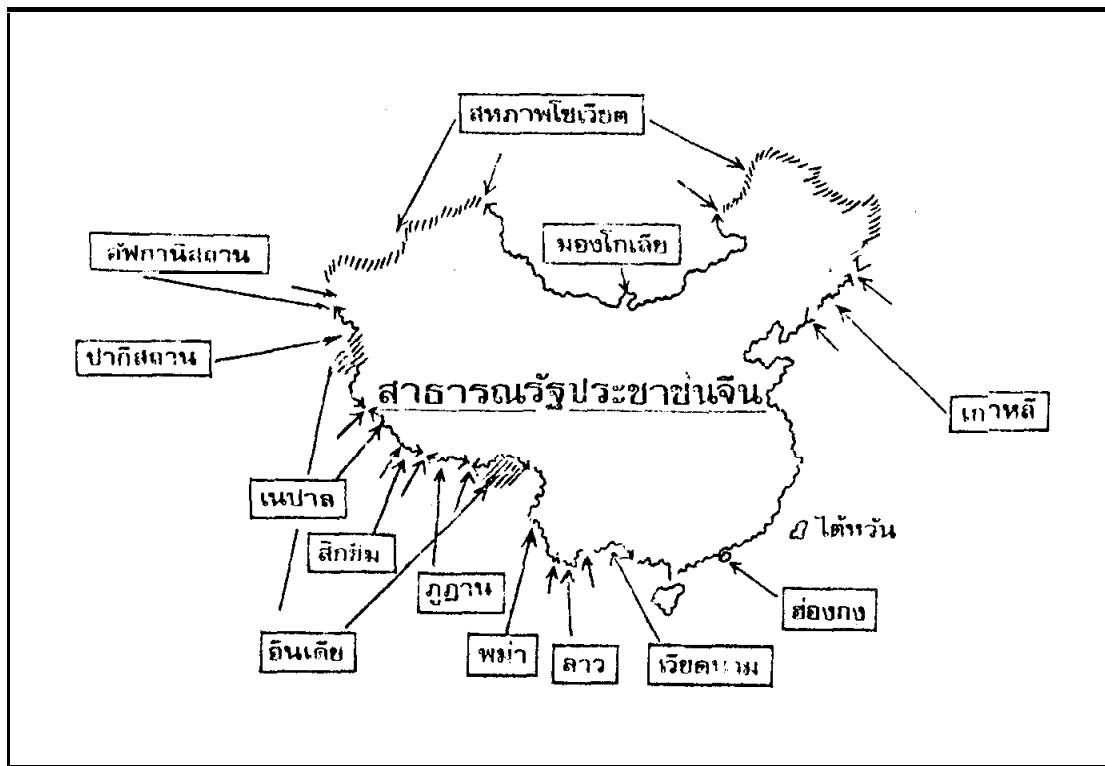
GNP ต่อหัว : US\$ 330 (1985)

1. ที่ตั้งและอาณาเขต

สาธารณรัฐประชาชนจีนหรือที่เรียกกันว่าจีนคอมมิวนิสต์นั้น ได้ถือกำเนิดขึ้นในวันที่ 1 ตุลาคม 1949 และมีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการในภาษาอังกฤษว่า The People's Republic of China สาธารณรัฐประชาชนจีนเป็นประเทศที่ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของภาคพื้นทวีปเอเชียหรือทางฝั่งตะวันตกของมหาสมุทรแปซิฟิก และเป็นประเทศที่ใหญ่ที่สุดในทวีปเอเชีย และใหญ่เป็นอันดับ 3 ของโลกรองจากสหภาพโซเวียตและแคนาดา โดยมีพื้นที่ทั้งสิ้น 9.6 ล้านตารางกิโลเมตร หรือ 3,691,500 ตารางไมล์ มีขนาดเป็น 2 เท่าของภาคพื้นทวีปยุโรปทั้งหมด หรือเท่ากับประมาณ 17% ของทั้งหมดของโลก จีนมีพื้นที่แผ่ขยายจากแมนจูเรียในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ไปถึงทิเบตในภาคตะวันตกเฉียงใต้ และจากเกาะไต้หวันในทะเลจีนใต้ ไปยังเตอร์กีสถานของจีนในภาคตะวันตกเฉียงเหนือ [M.C. Shanta Murthy, 1981, p. 1.] หรืออีกนัยหนึ่ง ทางเหนือมีบริเวณตั้งแต่ตอนกลางของแม่น้ำเฮล่งเจียงใกล้โมเหอ (ละติจูดที่ 53 องศาเหนือ) ลงมาจนถึงฝั่งเจิงมู่ของหมู่เกาะหนานซาทงทิศใต้ (ละติจูด 4 องศาเหนือ) และจากที่ราบสูงปามีร์ทางทิศตะวันตก (ลองจิจูด 73 องศาตะวันออก) มาจนถึงบริเวณที่แม่น้ำเฮล่งเจียงและแม่น้ำวาลูสึไหลมาบรรจบกันทางทิศตะวันออก (ลองจิจูด 135 องศาตะวันออก) [ซี เหวิน, 2527, หน้า 1.]

จีนมีพรมแดนทางบกยาวกว่า 20,000 กิโลเมตร ติดต่อกับประเทศต่าง ๆ 12 ประเทศ คือ สาธารณรัฐประชาชนเกาหลีทางตะวันออก สหภาพโซเวียตทางตะวันตกเฉียงเหนือและทางตะวันออกเฉียงเหนือ สาธารณรัฐประชาชนมองโกเลีย (มองโกเลียนอก) ทางภาคเหนือ อัฟ-

กานีสถาน ปากีสถาน เนปาล อินเดีย ลิกขิม และภูฏานทางตะวันตกและตะวันตกเฉียงใต้ สหภาพพม่า ลาว สาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนาม (เวียดนามเหนือ) ทางภาคใต้ นอกจากนี้ยังมีอาณาเขตติดต่อกับมาเก๊าของโปรตุเกส และฮ่องกงของอังกฤษ ซึ่งเป็นวงล้อมบนชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงใต้ จึงนับได้ว่าสาธารณรัฐประชาชนจีนมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศต่าง ๆ มากที่สุด พอ ๆ กับสหภาพโซเวียต นอกจากพรมแดนทางบกยาวกว่า 20,000 กิโลเมตรแล้ว จีนก็ยังมีส่วนที่เป็นชายฝั่งทะเลของจีนยาวกว่า 18,000 กิโลเมตร รวมทั้งจีนยังมีบริเวณดินแดนที่เป็นหมู่เกาะใหญ่น้อยอีกมากกว่า 5,000 เกาะ ซึ่งอยู่กระจัดกระจายตามน่านน้ำทะเลที่มีขนาดกว้างใหญ่ของจีน เกาะที่ใหญ่ที่สุด ได้แก่ เกาะไต้หวัน รองลงมาก็คือ เกาะไหหนั้น หมู่เกาะใหญ่น้อยทั้งที่อยู่ในที่ลึกและตื้นเขินเหล่านี้ได้รับการเรียกรวม ๆ กันไปว่าหมู่เกาะทะเลจีนใต้ แต่มีชื่อเป็นทางการว่าหมู่เกาะตงซา ซีซา จวงซา และหนานซา [ซี เหวิน, 2527, หน้า 2] และจากการที่มีอาณาเขตติดต่อกับประเทศต่าง ๆ มากมายเช่นนี้ ปัญหาหนึ่งที่จีนต้องเผชิญก็คือปัญหาเรื่องพรมแดน

แผนที่แสดงอาณาเขตติดต่อ

2. ประชากรและชนชาติต่าง ๆ

จีนนับได้ว่าเป็นประเทศที่มีประชากรมากที่สุดในโลก ประชากรทั้งหมดของประเทศกลางปี 1987 มีจำนวนประมาณ 1,062 ล้านคน หรือเกือบ 1 ใน 5 ของประชากรโลกซึ่งมีประมาณ 5,026 ล้านคน

จากประชากรทั้งหมด ปรากฏว่า 94% เป็นชาวจีนแท้ (เชื้อฮั่นชาวถัง) ส่วนอีก 6% เป็นชนกลุ่มน้อย (National Minority ถือเอาเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา และวัฒนธรรมเป็นเกณฑ์) จีนได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่ประกอบด้วยชนกลุ่มน้อย เชื้อชาติเผ่าพันธุ์ต่าง ๆ มากมายถึง 56 กลุ่มด้วยกัน [ซี เหวิน, 2527, หน้า 20] แต่ที่เป็นชนกลุ่มน้อยที่สำคัญก็คือ ชาวจวง อาศัยอยู่ในภูมิภาคมณฑลกวางสี ยูนนาน และกวางตุ้ง ชาวมุสลิมที่พูดภาษาเติร์ก ชาวมองโกเลียอาศัยอยู่ในภาคตะวันตกเฉียงเหนือ ชาวทิเบตซึ่งอาศัยอยู่ในทิเบตและบริเวณใกล้เคียง นอกจากนี้ก็มีพวกชาวแมนจู มองโกล เย้า ลี และไทย ซึ่งอาศัยอยู่ในภาคตะวันตกเฉียงใต้ของจีน เป็นต้น

ชนกลุ่มน้อยเหล่านี้มีความสำคัญมากในทางการเมือง และเกือบทั้งหมดอาศัยอยู่ในภูมิภาคที่ปกครองตนเอง (Autonomous Regions) ซึ่งกระจุกกระจายอยู่ในอาณาบริเวณกว้างใหญ่กว่า 60% ของแผ่นดินจีนทั้งหมด และยังอยู่ในเขตชายแดนซึ่งเป็นจุดยุทธศาสตร์ สำหรับภูมิภาคที่เป็นเขตปกครองตนเองดังกล่าว จะมีลักษณะที่มีชนชาติเดียวกันอยู่เป็นชุมชนเดียวกัน ตามหลักการร่วม (Common Program) ปี 1952 มาตรา 9 รัฐธรรมนูญปี 1954 มาตรา 3 กำหนดว่าพวกชนกลุ่มน้อยเหล่านี้มีสิทธิและหน้าที่เท่าเทียมกับชาวจีน (ฮั่น) ตามสำมะโนประชากรปี 1982 มีประชากร 1,008,175,288 คน จีนฮั่นนับได้ 936.7 ล้านคน ชนกลุ่มน้อยที่มีจำนวนมากกว่า 3 ล้านคน นับได้เป็นร้อยละของประชากรทั้งหมดดังนี้ คือ พวกจอง 1.3% หุย 0.7% เหวยเว่อ 0.6% อี้ 0.54% เมียว 0.5% แมนจู 0.43% ทิเบต 0.39% และพวกมองโกเลีย 0.34% [John Paxton, 1987, p. 350.]

ตั้งแต่ปี 1979 คู่สมรสชาวจีนในเขตในเมืองได้รับอนุญาตให้มีบุตรได้เพียง 1 คน (ปกติ 2 คนในเขตชนบท) นโยบายได้ถูกใช้บังคับโดยการทำแท้งโดยบังคับ (compulsory abortions) และการลงโทษทางเศรษฐกิจ (economic sanctions)

ประชากรในปี 1985 มี 1,035 ล้านคน (ชาย 534.22 ล้านคน ชาวเมือง 330.06 ล้านคน) สถิติสำคัญปี 1984 : อัตราการเกิด 1.7% อัตราการตาย 0.7% อัตราความจำเริญ 1.08% ความหนาแน่นของประชากร 108 คนต่อตารางกิโลเมตรในปี 1985 กำหนดอายุโดยคาดคะเน คือ 67 ปี ในปี 1985

ประมาณการของบุคคลเชื้อชาติจีนที่อยู่นอกประเทศจีน ได้หวันและฮ่องกงในปี 1980 มีจำนวนราว 15–20 ล้านคน ตั้งแต่ปี 1982 จีนอนุญาตให้มีการอพยพออกจากประเทศได้ 75 คนต่อวันไปยังฮ่องกง [John Paxton, 1987, p. 350.]

3. หน่วยการปกครอง

ปัจจุบันจีนได้แบ่งหน่วยการปกครองออกเป็น 5 ระดับ [M.C. Shanta Murthy, 1981, pp, IX and X และ ซี เหวิน, 2527, หน้า 2–3] คือ

1. รัฐบาลกลาง (Central government)
2. รัฐบาลมณฑล (Provincial government)
3. รัฐบาลจังหวัด (Prefectural government)
4. อำเภอ (Counties)
5. คอมมูน (Communes)

และระดับ 3–5 นั้น นับเป็นหน่วยปกครองย่อย ๆ ภายใต้มณฑลและภูมิภาคปกครองตนเอง

รัฐบาลกลาง : นำโดยนายกรัฐมนตรี และผู้ช่วยคือรองนายกรัฐมนตรีและบุคคลอื่น ๆ

รัฐบาลมณฑล : หน่วยการปกครองระดับนี้ประกอบด้วย 30 หน่วย ซึ่งได้แก่ 22 มณฑล 5 ภูมิภาคปกครองตนเอง และ 3 เทศบาลมหานคร ซึ่งขึ้นตรงต่อรัฐบาลกลาง ทั้ง 30 หน่วยนี้มีฐานะทัดเทียมกันในด้านบริหาร

22 มณฑล (Provinces) ประกอบด้วย

ชื่อมณฑล	เมืองหลวง
1. เหอหนาน	เจิ้งโจว
2. เหอเป่ย์	ซีเจียจวง
3. หูหนาน	ฉางซา
4. หูเป่ย์	อู่หนัน
5. เกียงซี	หนันชัง
6. กวางตุ้ง	กวางโจว
7. ฟูเจี้ยน	ฟูโจว
8. กุ้ยโจว	กุยหยาง
9. ยูนนาน	คุนหมิง

ชื่อมณฑล	เมืองหลวง
10. เสฉวน	เซงตู
11. ชิงไห่	ซีหนิง
12. ซานซี	ไท่หยวน
13. ส่านซี	ซีอาน
14. เจ้อเจียง	หางโจว
15. ซานตง	จีหนัน
16. เฮยหลงเจียง	ฮาร์บิน
17. จีหลิน	ฉางชุน
18. เหลียวหนิง	เซินหยาง
19. กานซู	หลันโจว
20. เกียงซู	หนันจิง
21. อันฮุย	เหอเฟย
22. ไต้หวัน	ไทเป

5 ภูมิภาคปกครองตนเอง (Autonomous Regions)

	เมืองหลวง
1. ทิเบต ป.	ลาซา
2. ชินเจียง ป.	อูรุ่มฉี
3. มองโกเลียใน ป.	ฮูเหอเฮาเถอะ
4. กวางสี ป.	หนันนิง
5. หนิงเซีย ป.	ยินฉวน

3 เทศบาลมหานคร (Municipalities)

- ปักกิ่ง (Peking) หรือเป่ย์จิง (Beijing)
- เทียนสิน (Tientsin) หรือเทียนจิน (Tianjin)
- เซี่ยงไฮ้ (Shanghai)

ซึ่งเทศบาลมหานครนี้อยู่ใต้การบังคับบัญชาโดยตรงของรัฐบาลกลาง

รัฐบาลจังหวัด : ประกอบด้วยจังหวัด จังหวัดปกครองตนเอง (Autonomous prefectures)

และ Inner Mongolia Leagues ในจีนมี 210 จังหวัด และ 29 จังหวัดปกครองตนเอง

4. รัฐธรรมนูญและรัฐบาล

ในวันที่ 21 กันยายน 1949 สภาที่ปรึกษาทางการเมืองของประชาชนจีน (The Chinese People's Political Consultative Conference – CPPCC) ได้เข้าร่วมประชุมซึ่งถูกจัดขึ้นในปักกิ่ง โดยพรรคคอมมิวนิสต์จีน สภาได้นำเอาหลักการร่วมกัน (a Common Program) 60 มาตรา และกฎหมายจัดระเบียบการบริหาร (The Organic Law of the Central People's Government) 31 มาตรา มาใช้เป็นธรรมนูญการปกครองชั่วคราว ทั้ง 2 นี้ได้กลายเป็นรากฐานของรัฐธรรมนูญที่ได้ถูกรับเอามาใช้ในวันที่ 20 กันยายน 1954 โดยสมัชชาประชาชนแห่งชาติ (National People's Congress—เป็นองค์กรสูงสุดแห่งอำนาจรัฐ คือเป็นฝ่ายนิติบัญญัติสูงสุดหรือ Supreme legislative body) ชุดที่ 1 สำหรับสภาที่ปรึกษาดังกล่าวยังคงอยู่ต่อไปหลังปี 1954 ในฐานะเป็น an advisory body. หน่วยทั้ง 2 นี้ได้ยุติบทบาทหน้าที่ไปในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรม สมัชชาประชาชนแห่งชาติหรือ NPC ได้กลับคืนมาใหม่ในปี 1975 และสภาที่ปรึกษาในปี 1978 เมื่อเติ้งเสี่ยวผิงได้ถูกเลือกให้เป็นประธาน ในปี 1986 สภามีสมาชิก 2,021 คน

รัฐธรรมนูญใหม่ได้รับอนุมัติจากรัฐสภาชุดที่ 4 ในวันที่ 17 มกราคม 1975 และลดเหลือ 30 มาตรา และได้ถูกนำมาใช้ในปี 1975 ต่อมาในปี 1978 ก็ได้มีการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ซึ่งเน้นถึงก้าวใหม่ของการพัฒนาและสร้างสรรค์ประเทศสังคมนิยมปฏิวัติ และต่อมาเมื่อได้มีการประชุมสมัชชาประชาชนแห่งชาติครั้งที่ 2 ในปี 1979 ก็ได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมอีกครั้งหนึ่ง [ซี เหวิน, 2527, หน้า 56] สำหรับรัฐธรรมนูญฉบับใหม่สุดได้ถูกนำมาใช้ในปี 1982 และกำหนดให้ “การพัฒนาสังคมนิยมให้ทันสมัย” เป็นงานหลักของจีน การเปลี่ยนแปลงที่น่าทึ่งมากที่สุดก็คือ การฟื้นฟูตำแหน่งประธานาธิบดีของรัฐ ซึ่งเป็นหัวหน้าของฝ่ายรัฐบาล [Jonh Paxton, 1987, p. 352.]

สำหรับสมัชชาประชาชนแห่งชาติหรือ NPC ตามรัฐธรรมนูญปี 1954 เป็นองค์กรสูงสุดของอำนาจรัฐ ตามมาตรา 21 เป็นองค์กรที่มีอำนาจแก้ไขรัฐธรรมนูญและกฎหมาย แต่งตั้งและถอดถอนจากตำแหน่งที่มีอำนาจสูงสุดของรัฐ ตัดสินใจในแผนเศรษฐกิจของชาติ เป็นต้น สมัชชาเลือกตั้งคณะกรรมการสามัญหรือคณะกรรมการประจำ (ซึ่งให้คำปรึกษาสภาแห่งรัฐ—State Council) และประธานาธิบดีของรัฐปัจจุบันก็คือ หลี่เซียนเนียน (Li Xiannian) สำหรับคณะกรรมการสามัญของ NPC นั้นเป็นองค์กรถาวรของ NPC ได้รับเลือกตั้งในการประชุมสมัยที่หนึ่งของสมัชชาแต่ละชุด มีหน้าที่รับผิดชอบและรายงานกิจการต่อ NPC.

รัฐธรรมนูญ ปี 1975 กำหนดให้ NPC ถูกเลือกตั้งให้อยู่ในตำแหน่งวาระละ 5 ปี และควรที่จะประชุมกันปีละ 1 สมัย NPC ประกอบด้วยผู้แทนซึ่งถูกเลือกตั้งบนฐานของผู้เลือกตั้ง (a

เหมาเจ๋อตง

โจวเอินโถง

หัวโก๊ะฟง

constituency basis) โดยการลงคะแนนเสียงลับโดยตรง ผู้ออกเสียงใด ๆ และองค์การที่สำคัญ ๆ อาจเสนอชื่อผู้สมัครเข้ารับการเลือกตั้ง การเสนอชื่อสำหรับเลือกตั้งอาจมีมากกว่าที่หนึ่ง 50–100% ก็ได้ ในเดือนมิถุนายน 1983 มีผู้แทน 2,978 คน ถูกเลือกเข้าสมัชชาชุดที่ 6

สำหรับโครงสร้างของรัฐบาลนั้น สภาแห่งรัฐ (State Council) คือ รัฐบาลกลางของประเทศ เป็นองค์กรบริหารที่มีอำนาจสูงสุดแห่งรัฐ คณะรัฐมนตรีรับผิดชอบ และรายงานการปฏิบัติงานต่อคณะกรรมการประจำของ NPC ในระหว่างที่ NPC ไม่อยู่ในสมัยประชุม คณะรัฐมนตรีประกอบด้วยนายกรัฐมนตรี รองนายกรัฐมนตรี เลขาธิการคณะรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการกระทรวงต่าง ๆ และรัฐมนตรีประจำคณะกรรมการ [ซี เหวิน, 2527, หน้า 65] ในปี 1983 โครงสร้างของรัฐบาลได้ถูกปรับปรุงให้ระดับกระแงขึ้น และจำนวนกระทรวงได้ลดลง ในปี 1986 มี 33 กระทรวง และ 9 คณะกรรมการภายใต้คณะรัฐมนตรี นายกรัฐมนตรี คือ จ้าวจื่อหยาง (Zhao Ziyang) รองนายกรัฐมนตรี คือ หลี่เผิง (Li Peng) เทียน จี้หยุน (Tian Jiyun) เย่า ยี่หลิน (Yao Yilin) หวัน หลี (Wan Li) และเฉียว ชิ (Qiao Shi) รัฐมนตรีอื่น ๆ ประกอบด้วย Wu Xueqian (ต่างประเทศ) Zheng Tuobin (การค้าต่างประเทศ) Zhang Aiping (กลาโหม) Wang Bingqian (การคลัง) และ Ruan Chongwu (รักษาความสงบ)

อำนาจที่แท้จริงอยู่ในมือของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย ซึ่งมีสมาชิก 44 ล้านคน ในปี 1987 มีพรรคอื่น ๆ อีก 8 พรรคเป็นสมาชิกทั้งหมดของสภาที่ปรึกษาทางการเมืองของประชาชนจีน ในกลางปี 1966 ประธานพรรคคือเหมาเจ๋อตุง ได้เริ่มทำการ “ปฏิวัติวัฒนธรรม” ของชนชั้นกรรมาชีพครั้งใหญ่” เพื่อกำจัด “ลัทธิแก๊ง” และเจ้าหน้าที่ของรัฐและพรรคจำนวนมาก ได้ถูกไล่ออกไป การปฏิวัติวัฒนธรรมได้สิ้นสุดลงในเดือนเมษายน 1969 เมื่อการประชุมสมัชชาพรรคครั้งที่ 9 ที่ล่าช้ามาเป็นเวลานานได้เปิดการประชุม ถึงแม้ว่ามันไม่ได้ถูกประกาศอย่างเป็นทางการว่าได้ถูกนำไปสู่ “การสิ้นสุดอย่างมีชัย” จนกระทั่งสิงหาคม 1977 สมัชชาครั้งที่ 9 ได้นำเอาธรรมนูญของพรรคฉบับใหม่มาใช้ ซึ่งได้ป่าวประกาศบทบาทชั้นนำของพรรคในรัฐ และได้ระบุให้หลินเปียวเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งของประธานเหมา อย่างไรก็ตาม ก็ได้มีการโต้เถียงกันอย่างมาก ซึ่งมุ่งไปยังหลินเปียว (ถึงแก่ความตายด้วยเครื่องบินตกในมองโกเลียในเดือนกันยายน 1971) และในเดือนสิงหาคม 1973 ที่ประชุมสมัชชาพรรคครั้งที่ 10 ได้แก้ไขธรรมนูญของพรรค โดยการยกเลิกการอ้างถึงหลินเปียวและการสืบทอดตำแหน่งแทนประธานเหมา และทำการเลือกตั้งคณะกรรมการกลางของพรรคใหม่ ซึ่งได้แต่งตั้งคณะกรรมการการเมืองและคณะกรรมการประจำใหม่ ในเดือนมกราคม 1975 คณะกรรมการกลางของพรรคได้แต่งตั้งตั้งเสี่ยวผิง อดีตเลขาธิการทั่วไปของพรรคที่ถูกปลดออกในช่วงการปฏิวัติวัฒนธรรมให้ดำรงตำแหน่งรองประธานคณะกรรมการการเมือง (Politburo) ในเดือนเมษายน 1976 ฝ่ายที่มีความคิดรุนแรงในคณะ

เติ้งเสี่ยวผิง

หูเหยาบัง

จ้าวจื่อหยาง

กรรมการการเมืองได้ปลดตั้งเป็นครั้งที่ 2 ออกจากทุกตำแหน่ง และหัวโทะฝง (Huo Guofeng) ได้รับแต่งตั้งเป็นรองประธานพรรคคนที่ 1 รวมทั้งเป็นนายกรัฐมนตรีด้วย ด้วยการถึงแก่อสัญกรรมของเหมาเจ๋อตุงในเดือนกันยายน 1976 หัวโทะฝงกลายเป็นประธานพรรค ในเดือนตุลาคม 1976 พวกหัวรุนแรงหรือกลุ่ม 4 คน ได้ถูกจับกุม การประชุมสมัชชาพรรคครั้งที่ 11 ในเดือนสิงหาคม 1977 ธรรมนูญพรรคฉบับใหม่ได้ถูกนำมาใช้และคณะกรรมการกลางพรรคชุดใหม่ได้ถูกแต่งตั้ง การเปลี่ยนแปลงในผู้นำทำให้มองเห็นการกำจัดพวกหัวรุนแรง และการกลับคืนสู่ตำแหน่งในรัฐบาลและในพรรคเป็นครั้งที่ 2 ของเต็ง ในเดือนกุมภาพันธ์ 1980 หลิวเซาฉี อดีตประธานาธิบดีซึ่งได้ถูกปรักปรำโดยเหมาในฐานะเป็นคนทรยศ ได้ถูกคืนสิทธิฐานะให้หลังมรณกรรม และสมาชิกคณะกรรมการการเมือง 4 คนของพวกนิยมเหมาได้ถูกปลดออก จ้าวจื่อหยางได้เข้าดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทนหัวโทะฝงในเดือนกันยายน 1980 กลุ่ม 4 คนรวมทั้งเฉินโบด้า (Chen Boda) ซึ่งเป็นอดีตเลขาธิการของเหมา ได้ถูกนำขึ้นสู่การพิจารณาคดีวันที่ 20 พฤศจิกายน 1980 ในขณะที่เดียวกัน ก็ได้เปิดพิจารณาคดีนายพล 5 คนด้วยข้อหาสมรู้ร่วมคิดกับหลินเปียวในความพยายามยึดอำนาจ ผู้ต้องหาทั้ง 10 คน ถูกพิพากษาว่ามีความผิดในวันที่ 25 มกราคม 1981 เจียงซิงและจางซุนเฉียวต้องโทษการตัดสินจำคุกโดยรอคอยการลงอาญา (Suspended death sentences) หัวโทะฝงได้ถูกถอดออกจากตำแหน่งประธานพรรคในเดือนมิถุนายน 1981 และถูกแทนที่โดยหูเหยาบัง (Hu Yaobang) ในปี 1985 การรณรงค์อย่างกว้างขวางเพื่อสนับสนุนบุคลากรที่มีคุณวุฒิที่ดีกว่า และเยาว์วัยกว่า และผู้สนับสนุนที่นิยมเต็ง เป็นผลให้มีการโยกย้ายตำแหน่งอย่างขนานใหญ่ ณ ระดับกระทรวงและคณะกรรมการการเมือง ในการปลุกระดมการเดินขบวนเพื่อแสดงความคิดเห็นทางการเมืองของนักศึกษา หูเหยาบังถูกขอหาเป็น “ผู้นิยมเสรีภาพของชนชั้นกลาง” และถูกบีบให้ต้องลาออกจากเลขาธิการทั่วไปของพรรค (Party General Secretary) ในเดือนมกราคม 1987 และในการประชุมสมัชชาพรรคครั้งที่ 13 ในเดือนตุลาคม 1987 จ้าวจื่อหยางเข้าดำรงตำแหน่งเลขาธิการทั่วไปแทน สมาชิกของคณะกรรมการประจำของคณะกรรมการการเมืองในปี 1987 ประกอบด้วยจ้าวจื่อหยาง (เลขาธิการทั่วไป) เต็งเสี่ยวผิง (ประธานคณะกรรมการบริหารทางทหารของคณะกรรมการกลาง) หูเหยาบัง หลีเซียนเนียน และเงินหยุน (ประธานคณะกรรมการกลางสำหรับการตรวจสอบวินัย) สมาชิกคนอื่น ๆ ของคณะกรรมการการเมือง ได้แก่ หวันหลี ซี จวงซุน (Xi Zhongxun) ฟาง ยี่ (Fang Yi) หยางชางกุน (Yang Shangkun ดำรงตำแหน่งประธานาธิบดีแทนหลีเซียนเนียน) หลีผิง (ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีแทนจ้าวจื่อหยาง) รวมทั้ง Yang Dezhi, Yu Qiuli, Hu Qiaomu, Ni Zhifu, Peng Zhen, Hu Qili, Qiao Shi, Tian Jiyun, Yao Yilin และ Wu Xueqian หน่วยงานใหม่ของคณะกรรมการกลางของพรรคคือ The Central Advisory Commission ประธานคือเต็ง เสี่ยวผิง ได้ถูกแต่งตั้งใน

เดือนกันยายน 1982 [John Paxton, 1987, pp. 353–354.] ในเดือนมิถุนายน 1989 ได้มีการเปลี่ยนแปลงในรัฐบาลและพรรคเมื่อเกิดการจลาจลผู้นำที่จัดรัฐเทียบอันเหมินจากการเรียกร้องประชาธิปไตยของบรรดานักศึกษาและรัฐบาลได้ใช้กำลังเข้าปราบปราม ผลก็คือ จ้าวจื่อหยาง ได้ถูกปลดออกจากตำแหน่งเลขาธิการพรรค และนายเจียงเจ๋อหมินซึ่งเป็นเลขาธิการพรรคแห่งเซียงไฮ้ได้เข้าดำรงตำแหน่งแทน

5. ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

ตั้งแต่ปี 1970 ความสัมพันธ์ทางการทูตของจีนได้ขยายตัวอย่างกว้างขวาง วันที่ 25 ตุลาคม 1971 สหประชาชาติลงมติให้สาธารณรัฐประชาชนจีนได้ที่นั่งจากจีนคณะชาติโดยคะแนนเสียง 76 ต่อ 35 งดออกเสียง 17 วันที่ 1 มกราคม 1979 สหรัฐอเมริกาให้การรับรองรัฐบาลปักกิ่งในฐานะเป็นรัฐบาลจีนตามกฎหมายเพียงรัฐบาลเดียว และความสัมพันธ์ทางการทูตก็ได้ถูกสถาปนาขึ้น ในเดือนมกราคม–กุมภาพันธ์ 1979 เต็งเสี่ยวผิงได้เดินทางไปเยือนสหรัฐอเมริกาอย่างเป็นทางการ วันที่ 12 สิงหาคม 1978 จีนและญี่ปุ่นได้ลงนามสัญญาสันติภาพและสัมพันธไมตรี 10 ปี (ให้สัตยาบัน 22 ตุลาคม 1978) จีนไม่ได้ต่อสัญญาสัมพันธไมตรีของตนกับสหภาพโซเวียตซึ่งได้หมดอายุในปี 1980 แต่นับแต่ปี 1985 ได้มีสัญญาณว่าทั้ง 2 ประเทศได้กำลังพยายามฟื้นฟูความสัมพันธ์ตามปกติ และในเดือนมกราคม 1987 การเจรจาเกี่ยวกับเส้นปักปันเขตแดนได้ถูกรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ภายหลังการล้มเหลว ในปี 1978

นอกจากเป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติแล้ว จีนยังได้เข้าเป็นสมาชิกของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF) และเป็นผู้สังเกตการณ์ในที่ประชุม GATT ด้วย